

timante ke Dadli renversos la tablon.

Ankaŭ onklino Petunjo evidente flaris danĝeron, ĉar ŝi rapide diris, “Kaj ni aĉetos por vi ankoraŭ *du* donacojn dum ni ekskursos hodiaŭ. Ĉu bone, karulĉjo? Ankoraŭ *du* donacojn. Ĉu en ordo?”

Dadli momente pensis. Por li, tio ŝajnis esti taskego. Li finfine diris, malrapide, “Do mi havos tridek... tridek...”

“Tridek naŭ, dolĉjo,” diris onklino Petunjo.

“Nu.” Dadli peze eksidis kaj kaptis la plej proksiman pakaĵon. “Do, en ordo.”

Onklo Verno ridklukis.

“La etulo volas ricevi ĝustan valoron, same kiel la patro. Bona knabo, Dadli!” Li taŭzis al Dadli la hararon.

Tiumomente la telefono sonis, kaj onklino Petunjo iris por respondi ĝin; Hari kaj onklo Verno restis por rigardi dum Dadli malvolvis la konkurbiciklon, kameraon, telekondukatan aviadileton, dek ses novajn komputilludojn kaj vidbendan registrilon. Li estis deŝiranta la paperon de ora brakhorloĝo kiam onklino Petunjo revenis de la telefono, laŭaspekte kaj kolera kaj ĉagrenita.

“Malbona novaĵo, Verno,” ŝi diris. “Sinjorino Fig rompita al si la kruron. Ŝi ne povas akcepti lin.” Ŝi kapindikis al Hari.

La buŝo de Dadli gapis pro hororo, sed la koro de Hari tuj ekĝojis. Ĉiun jaron je la datreveno de Dadli, liaj gepatroj ekskursis kun li kaj unu amiko dum la tago, al aventurludejoj, burgeromanĝejoj aŭ la kinejo. Ĉiun jaron oni postlasis Hari kun s-ino Fig, freneza maljunulino kiu loĝis du stratojn for. Tio malplaĉegis al Hari. La tuta domo odoris kiel brasikoj, kaj s-ino Fig igis lin rigardi fotoĵojn de ĉiuj katoj, kiujn ŝi estis iam ajn havinta.

“Kion fari, do?” diris onklino Petunjo, kolere rigardante Hari kvazaŭ li estus planinta tion. Hari sciis, ke li devus kompati al s-ino Fig la krurorompon, sed tio ne facilis kiam li pensis, ke pasus ankoraŭ unu jaro antaŭ ol li devus refoje rigardi Tiblidon, Neĝan, s-ron Piedetoj kaj Tufan.

“Ni povus telefoni al Marĝa,” sugestis onklo Verno.

“Ne estu stulta, Verno, ŝi malamas la knabon.”

Ges-roj Dursli ofte parolis tiel pri Hari, kvazaŭ li ne estus tie — aŭ, prefere, kvazaŭ li estus io aĉa, kio ne povus kompreni ilin, ekzemple limako.

“Ĉu via amikino — kia la nomo — Ivana?”

“Ferias en Majorko,” knalis onklino Petunjo.

“Vi povus simple lasi min ĉi tie,” Hari espereme proponis. (Se jes, li povus ĉifoje spekti televidon laŭ sia plaĉo, kaj eble eĉ ekprovi la komputilo de Dadli.)